

Alles komt goed

Alles komt goed is een uitgave van Van Driel Publishing,
Brugge

© 2023 Van Driel Publishing

Auteur: Mirjam Aarts

Redactie: Eline van der Boog en Hannah Verdoordt

Omslagontwerp: Leontine Gaasenbeek

Foto omslag: Marc Roos

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 978 94 93200876 (paperback)

ISBN: 978 94 93200883 (e-book)

ISBN: 978 94 93200890 (GL-uitgave)

NUR: 340

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alles komt goed

Mirjam Aarts

*Voor mama en Jaap,
bedankt voor alle fijne zomers in Frankrijk.*

Hoofdstuk 1

Ik ben zo blij dat dit binnenkort voorbij is. Dat ik hier afscheid van neem. Dat mijn energie niet meer dagelijks leeg wordt geslurpt als de batterij van een iPhone die meer dan twee jaar in gebruik is. Ik zou dit niet nóg langer kunnen volhouden en in mijn hoofd tel ik elke dag af naar het moment dat dit klaar is. Het is maar goed dat het vrijdag is, denk ik terwijl ik met een groep kinderen door de gang loop. Inmiddels heb ik het opgegeven om ze hand in hand te laten lopen. Twee kinderen zijn al teruggegaan omdat ze hun tas zijn vergeten en een ander om zijn tekening van tafel te pakken. Zo. Vermoeiend. Maar inmiddels sta ik met het hele grut op het schoolplein. Tenminste nog iets wat ik heb bereikt vandaag.

‘Tot maandag,’ zeg ik terwijl ik Karlijn, een kleuter uit mijn groep 1-2, een hand geef.

Zoals altijd slaat Karlijn vervolgens haar korte armpjes om mijn middel. ‘Tot maandag, juf Merel.’

Ik glimlach en beantwoord de knuffel van de kleuter. Ik strijk nog even met mijn hand over de blonde krullen van het meisje en zwaai haar dan uit. Karlijn rent lachend op haar moeder af. Voor dat lieve meisje zou ik nog wel honderd jaar voor de klas blijven staan.

Als ik ook van de laatste kleuter afscheid heb genomen, draai ik me om en ga ik terug naar mijn klaslokaal. In een rechte lijn loop ik door naar het bankje in de leeshoek en laat me in de zachte kussens vallen. Wat een dag. En wat een week. Half onderuitgezakt kijk ik het lokaal rond. Het lijkt wel alsof hier een ontploffing heeft plaats-

gevonden. Een deel van de vloer is bezaaid met kralen en de knutseltafel is getransformeerd tot een overstromde papierbak. De huishoek ziet eruit alsof er een wervelwind doorheen is gegaan en het logeerkonijn Ko ligt zonder kleren aan in de wasbak. Die zal volgens de kinderen wel een wasbeurt nodig hebben gehad. Ik zucht. Precies op dat moment verschijnt het hoofd van Lieke in de deuropening.

‘Die zucht horen ze zelfs aan de andere kant van de school. Zware dag?’

Ik glimlach naar mijn collega en tevens beste vriendin. Al sinds de middelbare school zijn we onafscheidelijk. Voor onze studie zijn we beiden in Utrecht gaan wonen en daar zijn we blijven hangen. Inmiddels zijn we al dertig en nog steeds vriendinnen. ‘Pfff. Ik kan dit niet meer aan hoor.’

‘Niet zo dramatisch jij.’ Lieke loopt richting de bank. ‘Schuif eens een stukje op.’

Nadat ik heb gedaan wat ze vraagt, wurmt Lieke zich naast me op het kleine bankje. ‘Wat was het vandaag?’

Ik raap twee kralen op van de vloer en zucht nogmaals. ‘Victor heeft het haar van Eva afgeknipt, Mo heeft zijn banaan over de muur uitgesmeerd en Kato heeft de emmer met lijm omgegooid.’ Ik knik in de richting van de ontplofte knutseltafel. ‘Dat papier zit voor altijd vast ben ik bang.’

Lieke kan maar net haar lach inhouden en kijkt het lokaal rond. ‘Het gebruikelijke dus.’

Normaal gesproken zou ik de klassenassistente vragen om te helpen opruimen, maar die is er niet vandaag. Wie verzint het nou om de klassenassistente een vrije dag te geven op vrijdag? Dat is juist de dag dat een beetje hulp meer dan welkom is. Op vrijdag voel ik me altijd net alsof ik een marathon heb gelopen terwijl ik ben achternage-

zeten door een kudde op hol geslagen bizons.

‘En, is alles rond met het huis?’ vraagt Lieke terwijl ze wat boeken in het boekenrek recht zet.

‘Gelukkig wel. Ik zou niet weten wat ik met mezelf aan moet als ik niet het vooruitzicht had dat dit binnenkort voorbij is.’ Ik gebaar in het rond. ‘Gistermiddag heb ik nog even contact gehad met de makelaar en hebben we de laatste dingen besproken. Nog maar twee maanden wachten tot ik in mijn Franse villa zit.’

Lieke kijkt dromerig voor zich uit. ‘En mij hier achterlaten. Het zou verboden moeten zijn.’

‘Ga dan met ons mee.’ Ik heb al vaker een poging gedaan om Lieke over te halen mee te gaan naar Frankrijk. Maar ik weet dat het antwoord altijd nee zal blijven. Ondanks dat Lieke ontzettend impulsief en avontuurlijk kan zijn, is emigreren en een bed and breakfast beginnen in een ander land zelfs voor haar net iets te veel van het goede.

Lieke veert op van de bank. ‘Je weet mijn antwoord al. Ik kom je wel gewoon opzoeken.’ Dan loopt ze naar de deur. ‘Schieft je op met deze puinzooi? Ik heb zin in een glas rosé en een overdosis bitterballen.’

Het woord rosé zorgt ervoor dat ik langzaam overeind kom. Terwijl de deur met een knal dichtvalt, slenter ik naar het digibord. Ik sluit de software waarmee ik heb geprobeerd mijn kleuters iets bij te brengen over eerlijk delen en start Spotify op. Om alvast in de weekendstemming te komen, open ik de Feel Good Friday playlist en Harry Styles begint aan zijn nummer ‘Watermelon Sugar’. Ik zet het volume een tikje te hard en pak dan de bezem uit de hoek van het lokaal. Als ik nu even doorwerk, zit ik over een uurtje op het terras.

Als ik anderhalf uur later mijn fiets parkeer in de fiet-

senstalling van het terras aan het Amsterdam-Rijnkanaal, zie ik Lieke en Saar als twee verliefde pubers op een van de palletbanken zitten. Saar met haar arm om Lieke heen en de benen van Lieke over die van Saar geslagen. Ik observeer de twee met lichte jaloezie. Thijs en ik hebben in geen tijden zo gezeten en al helemaal niet in het openbaar. Dat vindt Thijs veel te klef. Natuurlijk houden we van elkaar en geven we elkaar een kus bij thuiskomst en vertrek, maar verder is de liefde af en toe ver te zoeken. Om nog maar te zwijgen over de intieme momenten in de slaapkamer. Zelfs pandaberen hebben vaker seks dan wij. Als ik de verhalen van Lieke en Saar moet geloven, die altijd erg open zijn over hun seksleven, liggen zij elke avond boven op elkaar. Tegen hun verliefdheid kan volgens mij geen enkele relatie op. Na vier jaar zijn ze nog steeds het stelletje waarvan je soms denkt: get a room. Maar bovenal zijn ze ontzettend lief en gezellig. Ik ontmoette Saar toen zij en Lieke pas een paar dates hadden gehad. Lieke was zo enthousiast over haar, dat ik het met mijn eigen ogen wilde zien. Toen ze een date hadden op het terras, ben ik later aangesloten. Het klikte direct tussen Saar en mij én we hebben de hele avond zitten kletsen. Daarna werden we een soort drie musketiers en ik zou niet weten wat ik zonder die twee zou moeten. Even word ik overvallen door een gevoel van angst. Wat zou er met onze vriendschap gebeuren als ik straks naar Frankrijk vertrek? Lang om me daar druk over te maken heb ik niet, want Saar heeft me gezien en roept: 'Ben je daar eindelijk?'

Ik zwaai en zet dan mijn fiets op slot. Via het aangegde zandstrand loop ik naar het tafeltje waar mijn vriendinnen, nog steeds in elkaar verstrengeld, zitten.

Saar springt op en omhelst me stevig. 'Zo, weekend!'

'Ik ben blij toe,' zucht ik terwijl ik tegenover mijn vriendinnen op een palletbank ga zitten. Lieke pakt de

fles uit de wijnkoeler, die al voor een groot deel leeg blijkt te zijn, en schenkt het laatste laagje rosé in het nog lege glas dat op mij stond te wachten. Op het moment dat de laatste druppel erin valt, grijp ik het glas en neem ik een paar flinke slokken. ‘Ah, hier was ik zo enorm aan toe.’

Lieke zwaait naar een jongen van de bediening die aan de bar staat te hangen en houdt dan de lege fles rosé in de lucht. ‘Mogen wij een nieuwe?’ roept ze over het terras heen. De jongen steekt lachend zijn duim op en voert de fles in op het bestelscherm dat daar hangt.

‘Het opruimen duurde toch langer dan gedacht?’ Lieke heeft haar benen inmiddels weer over die van Saar heen geslagen.

Ik neem nog een grote slok en zet dan mijn bijna lege glas op het tafeltje. Deze rosé smaakt zo goed. ‘Ik kreeg de lijm met geen mogelijkheid van de vloer en toen ik eenmaal klaar was in mijn lokaal en de deur uit wilde lopen, werd ik tegengehouden door Angela.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Ze wilde nog wat dingen bespreken voor de kleuterkunsttentoonstelling van volgende week.’

‘Ik snap wel dat Angela jou heeft aangewezen als coördinator daarvoor. Jij bent de enige artistieke in het onderbouwteam.’

‘Geloof me ... ik ben al maanden, of eigenlijk jaren, niet meer bezig met kunst.’

De jongen die net aan de bar stond, komt aan bij de tafel met een nieuwe fles. ‘Zal ik jullie glazen bijschenken?’

‘Graag,’ antwoord ik terwijl ik toekijk hoe de jongen behendig de kurk uit de fles trekt. Hij schenkt de drie glazen vol en zet de fles dan in de wijnkoeler.

Terwijl hij wegloopt fluistert Saar net iets te hard: ‘Wat een lekker ding.’

‘Eens!’ roept Lieke nog veel harder waardoor de jon-

gen lachend omkijkt.

‘Meiden, gedraag je!’ Ondanks dat Lieke en Saar beiden alleen op vrouwen vallen, zitten ze altijd met z’n tweeën mannen te bekijken. Niet dat ze daar ooit iets mee zouden doen, maar ze genieten van het moois van het andere geslacht. Als ik geen relatie had gehad, was ik minstens honderd keer door die twee aan iemand gekoppeld.

‘Wat?’ zegt Lieke verontwaardigd. ‘Kijken kan toch geen kwaad?’ Ze pakt de menukaart van het tafeltje. ‘Kijken in de menukaart kan in elk geval geen kwaad. Zullen we een grote portie bitterballen bestellen?’ Ze slaat de kaart open en bekijkt de borrelhapjes. ‘Of liever kaasstengels? Die vind ik ook altijd zo lekker. Of we doen beide?’

Ik kijk naar Lieke en Saar, die allebei zo slank zijn dat er geen grammetje vet zichtbaar is onder de strakke shirts die ze dragen. Het is niet dat ik dik ben, maar nu ik zo voorovergebogen zit, hangt er toch wel een klein rolletje over mijn strakke spijkerbroek. Ik probeer de laatste tijd iets gezonder te eten, terwijl Lieke en Saar zich de hele dag door volproppen met vette en ongezonde dingen. ‘Hebben ze niet ook iets van rauwkost met dip?’

Saar proest het uit. ‘We zijn toch geen konijnen. Kom op. Het is vrijdag.’

Het is inderdaad vrijdag. In het weekend mag ik van mezelf wel wat lekkers eten. Gewoon, om het vol te kunnen houden. Voordat ik antwoord kan geven op Saar, gaat mijn telefoon. De naam van Thijs verschijnt op mijn beeldscherm. ‘Hé schatje,’ zeg ik wanneer ik op het groene hoorntje heb gedrukt en de telefoon tegen mijn oor houd.

‘Ik ga niet voor het avondeten thuis zijn. Het is gekkenhuis hier,’ zegt Thijs zonder me eerst te begroeten.

Ik laat me achterover zakken in de kussens. ‘Alweer?’

Wordt het heel laat denk je?’ Eigenlijk weet ik dat ik die vraag niet hoeft te stellen. Ik weet het antwoord namelijk al.

‘Ik weet het niet Merel.’

Precies de reactie die ik had verwacht. Ik kan de irritatie in zijn stem duidelijk horen. Als er iets is wat Thijs vervelend vindt, dan is het wel dat ik altijd wil weten hoe laat hij ongeveer thuiskomt. Als hij al kan zeggen hoe laat hij denkt thuis te komen, dan klopt dat vaak totaal niet. Het komt regelmatig voor dat ik dan op hem zit te wachten en hij doodleuk drie uur later dan gezegd thuis is. Zo. Frustrerend.

‘Wacht dus maar niet op mij met eten. Ik laat wel wat bezorgen op kantoor. Ik wil ook nog even naar de sportschool zodra ik klaar ben hier.’

‘Oké,’ zucht ik. Het is de zoveelste avond dat hij moet overwerken. Het lijkt de laatste tijd wel alsof zijn werk en sporten de enige twee dingen zijn waar hij mee bezig is. ‘Tot vanavond dan,’ zeg ik met de minst geïrriteerde stem die ik op dit moment kan produceren. Ondertussen zie ik hoe Lieke een bestelling doorgeeft aan de jongen van de bediening.

‘Je hoeft niet op me te wachten hoor, ik zie je morgenochtend.’

Ik zeg gedag en hang dan op. In gedachten vervloek ik de sportschool van Thijs die dagelijks tot 02.00 uur open is. Het gebeurt wel vaker dat Thijs tot diep in de nacht staat te gewichtheffen met een van zijn beste vrienden. Wie verzint zoiets? Ik ben blij dat ik daar binnenkort vanaf ben als we naar Frankrijk gaan. Tenminste, daar ga ik vanuit. In zo’n klein Frans dorp is echt geen sportschool die belachelijke openingstijden hanteert.

‘Trouble in paradise?’ vraagt Saar.

Ik schud de negatieve gedachten van me af. ‘Welnee,’

zeg ik glimlachend. 'Thijs heeft het gewoon heel druk op zijn werk en moet tot laat werken vanavond.'

'Nou, het is weekend en de zon schijnt, dus dan blijven we gewoon extra lang hier zitten met rosé en lekkere hapjes,' zegt Lieke opgewekt. 'Wij hebben verder geen plannen, toch schat?' Met haar hand streelt Lieke de wang van Saar, waarna Saar haar met een verliefde blik aankijkt.

'Mijn enige plan was om hier voorlopig niet weg te gaan.' Saar pakt de fles rosé en schenkt de glazen nog eens bij. 'Heerlijk!'

Dan verschijnt de jongen weer. Hij zet een grote schaal vol bitterballen en kaasstengels neer én een nieuwe fles rosé. 'Geniet ervan.'

Ik kijk naar de schaal, naar Lieke en dan naar Saar. 'Meiden!'

'Ach, je moet niet zo streng zijn voor jezelf. Je ziet er goddelijk uit,' zegt Lieke lachend terwijl ze een kaasstengel in de chilisaus dipt.

Ik zou willen dat ik dat zelf ook geloof. Maar ondertussen zit mijn spijkerbroek strakker dan ooit.

Hoofdstuk 2

Nog wat extra blaadjes spinazie in de blender en dan druk ik de deksel er stevig op. Met veel kabaal vermengt de machine de groene blaadjes met amandelmelk, chiazaad, citroensap, avocado en banaan. Na die glazen rosé en snacks van gisteravond moet ik de rest van het weekend compenseren met gezonde voeding. Door het geluid van de blender heb ik niet door dat Thijs achter me is komen staan. Ik schrik even als hij zijn armen om mijn middel slaat en draai dan mijn hoofd opzij. Thijs drukt een stevige kus op mijn mondhoek en trekt me tegen zich aan. Ik zet de herrie uit en zeg: ‘Goedemorgen schatje.’

‘Goedemorgen.’

Ik heb Thijs gisteravond helemaal niet thuis horen komen. Door de grote hoeveelheid alcohol was ik direct in een diepe slaap gevallen. Na het telefoongesprek was ik eerst geïrriteerd, maar Lieke en Saar hebben me goed weten af te leiden en aan het einde van de avond was ik mijn boosheid vergeten. Het heeft ook helemaal geen zin om me druk te maken om iets wat nu toch niet gaat veranderen. Deze warme omhelzing maakt een hoop goed. Straks wordt alles beter, houd ik mezelf voor. Ik schenk de inhoud van de blender in een glas. ‘Wil je ook?’

Thijs kijkt met een vies gezicht naar de groene smurrie in het glas dat ik in de lucht houd. ‘Nee, bedankt.’ Lachend pakt hij een appel uit de fruitschaal en neemt zonder hem te wassen een grote hap. Dan loopt hij de keuken uit. Ik kijk hem na. Het is bijna tien jaar geleden dat we

elkaar voor het eerst zagen. Na heel veel mislukte dates met mannen die ik vooral ontmoette in de kroeg, besloot ik me aan te melden op een datingplatform. Toen ik het profiel van Thijs zag, was ik op slag verliefd. Zijn foto's zagen er te mooi uit om waar te zijn, maar toch stuurde ik hem een berichtje. Ondanks dat ik had verwacht dat ik geen reactie zou krijgen, stuurde Thijs nog geen uur later een berichtje terug. Diezelfde dag vroeg hij of ik het leuk zou vinden om op een actieve date te gaan. Ik moest even slikken toen hij voorstelde om te gaan mountainbiken in het bos, aangezien ik nog onsportiever ben dan een bejaarde luijaard. Ik belde direct Lieke, die echt bijna alle sporten leuk vindt om te doen, om te vragen hoe ik me op deze date moest voorbereiden. Gelukkig had ze nog wat spullen die ik mocht lenen en zat er genoeg stretch in het fietsbroekje zodat ik die ook paste. De date was heel gezellig, ondanks dat we na afloop waren bedekt met een dikke laag modder. Wat Thijs nóg sexyer maakte. Blijkbaar vond hij dat ook van mij, want modder of geen modder, aan het einde van de date zoende hij me. Niet te geloven dat dat bijna tien jaar geleden is. Inmiddels wonen we al meer dan vijf jaar samen en is er in de tussentijd zoveel veranderd. Ik zou willen dat die Thijs van toen er nog steeds was. Die gentleman die alles voor me deed en die me het gevoel gaf dat ik een prinses was. De eerste jaren van onze relatie was ik smoorverliefd en deden we zoveel leuke dingen samen. Weekendjes weg, naar concerten en hij kreeg me zelfs zover dat we lange wandelingen maakten in het bos of over het strand. Maar de laatste twee jaar zijn we elkaar een beetje kwijtgeraakt. We lijken elke dag wel een beetje meer uit elkaar te groeien.

‘Wat sta je te dromen?’ zegt Thijs die de keuken weer binnenkomt. ‘Of sta je te twijfelen of je die groene, smerige zooi echt gaat opdrinken?’

Ik kijk quasi beledigd. ‘Het is anders wel ontzettend gezond en het zit vol vezels. Alle fitfluencers drinken het ook en het is echt ...’

‘Fitfluwattes?’

‘Je hebt me wel gehoord,’ antwoord ik met lichte irritatie in mijn stem. Altijd als ik weer gezonder wil eten, maakt Thijs me belachelijk. Toch herhaal ik nogmaals wat ik zei: ‘Fitfluencers. De fitte influencers op Instagram.’

Met zijn voet opent Thijs de prullenbak en gooit het klokhuis van zijn appel weg. ‘Jij bent ook zo beïnvloedbaar. Je moet niet alles geloven wat ze zeggen op Instagram. Die mensen krijgen ervoor betaald om dat te promoten, maar dat wil niet zeggen dat het ook daadwerkelijk zo geweldig is.’

De irritatie die ik gisteravond zo goed weg kon stoppen, komt voelbaar weer omhoog borrelen. Om te voorkomen dat we ruzie krijgen, neem ik een grote slok en probeer ik te verbergen wat ik écht van het drankje vind. Toch kan ik niet voorkomen dat Thijs direct doorheeft dat ik de groene substantie weer zou willen uitspugen en hij proest het uit van het lachen.

‘Lieverd, je houdt niet eens van gekookte groenten, laat staan van rauwe.’ Hij gaat achter me staan en knijpt zachtjes in mijn schouders.

Om mezelf te bewijzen, drink ik met een paar grote slokken het hele glas leeg. Ik ben blij dat Thijs achter me staat en niet ziet dat ik moeite moet doen om alles binnen te houden. ‘Ik voel me direct als herboren!’ roep ik vervolgens overdreven hard.

‘Dat komt goed uit. Ik dacht namelijk dat we zo wel even lekker een kop koffie konden gaan drinken in de stad. Wat denk je daarvan?’

Direct voel ik me rustiger worden. Het is al zo lang geleden dat we echt even qualitytime hadden samen. De

keren dat we dat hadden, was het altijd het initiatief van mij en voelde het alsof ik Thijs moest smeken tijd vrij te maken. Eigenlijk heb ik een hele to-dolijst opgesteld om af te werken, maar die taken schuiven even door naar later deze dag. ‘Gezellig. Ik spring snel onder de douche.’

Als we een uur later binnenstappen in onze favoriete koffiezaak in Utrecht, snuif ik de koffielucht op. Heerlijk. Het is gezellig druk, maar er zijn nog wat tafels vrij. De serveerster, die mij herkent, zwaait naar ons en gebaart naar een tafeltje tegenover de bar. Ik glimlach dankbaar terug en we nemen plaats aan de hoge tafel.

‘Zo, dat is lang geleden,’ zeg ik terwijl ik de kaart uit de houder trek. Ik weet allang wat ik wil bestellen, maar toch werp ik een blik op de warme dranken op de kaart. ‘We hebben dit echt al zo lang niet meer samen gedaan. Ik heb het gevoel dat we de laatste tijd helemaal langs elkaar heen leven.’

Thijs, die mijn opmerking negeert, zwaait glimlachend naar de serveerster. De jonge vrouw loopt achter de bar vandaan om onze bestelling op te nemen. ‘Voor mij een dubbele espresso,’ zegt Thijs.

‘En een ...’

‘Latte macchiato?’ vult de serveerster vragend aan.

Ik glimlach. ‘Graag, dankjewel.’ Het is niet zo gek dat ze weet wat ik wil hebben. Ik kom hier vaak met Lieke of met Saar. Of met allebei.

Zodra de serveerster wegloopt, pakt Thijs mijn hand vast. Hij streelt met zijn duimen over mijn vingers. Ik kan merken dat hij eigenlijk iets wil zeggen, maar naar de juiste woorden zoekt. Dat is typisch Thijs. Als het een lastig onderwerp is, is hij een hele slechte prater en vaak moet ik de informatie uit hem trekken. Zelfs tijdens een ruzie kan hij zich maar moeilijk uiten, terwijl bij mij dan

juist de woorden uit mijn mond lijken te stromen. Soms iets te veel en zou ik willen dat ik op de stopknop kon drukken.

Thijs schraapt zijn keel en begint dan twijfelend: 'Schatje, ik wilde eigenlijk iets met je bespreken.' Dan verschijnt de serveerster en laat Thijs mijn hand direct los. Ondanks dat hij glimlacht, kan ik zien dat hij baalt. Had hij net al zijn moed verzameld om het gesprek te starten, wordt hij onderbroken.

Zodra de serveerster de drankjes op tafel heeft gezet en weer is vertrokken, besluit ik om Thijs een beetje te helpen. Ik neem een slok van mijn latte en pak dan zijn hand vast. 'Wat wilde je bespreken?'

De blik van Thijs verplaatst zich van mijn ogen naar zijn handen. 'Het gaat over Frankrijk.'

'Goed dat je daarover begint,' zeg ik snel. Ik maak mijn handen los van die van Thijs en pak mijn telefoon uit de tas die naast me op de grond ligt. 'Ik heb gisteren in mijn pauze namelijk een hele lijst gemaakt met dingen die we nog moeten regelen. Voor je het weet zijn die twee maanden voorbij en dan is het wel belangrijk dat alles is gedaan. Ik zat te denken om even te kijken welke punten we echt samen moeten doen.' Ondertussen zoek ik in mijn telefoon naar het lijstje. 'Er zijn natuurlijk ook punten die we gewoon kunnen verdelen en dan ...'

'Lieverd,' zegt Thijs terwijl hij weer mijn hand vastpakt. 'Wil je je telefoon en je to-dolijst heel even aan de kant leggen?'

Ik kijk hem aan. 'We moeten hier wel echt snel een plan voor maken, schatje. Ik kan het niet allemaal in mijn eentje. Een bed and breakfast beginnen in een ander land is niet niks hoor.'

'Dat weet ik. Dat is precies waar ik het met je over wil hebben.'

Ik ben blij dat Thijs überhaupt een keer uit zichzelf over Frankrijk begint. De laatste tijd voelt het alsof ik trek aan een dood paard. Hij lijkt het onderwerp vaak te vermijden. Ik droom er al jaren van om een B&B te beginnen in Frankrijk. Na lang twifelen, besloot ik mijn droom te delen met Thijs en hij was toen net zo enthousiast als ik. We begonnen direct met brainstormen over namen en locaties. Het plan is dat Thijs de marketing gaat doen, maar daarnaast ook de actieve activiteiten gaat verzorgen in de buurt, zoals kanotochten en fietsroutes door het Franse landschap. Mijn taken zullen vooral gericht zijn op de gasten en het zorgen voor een zo zorgeloos verblijf als mogelijk. Inmiddels zijn we al vijf jaar verder sinds we die plannen hebben gemaakt. In de afgelopen jaren heb ik het onderwerp vaak aangesneden, maar het enthousiasme leek bij Thijs steeds meer af te nemen. Tot een paar maanden terug. Tot mijn verbazing vertelde hij op een avond dat hij een huis had gezien in de Tarn in Zuid-Frankrijk en een paar weken geleden hebben we het koopcontract ondertekend. Er was geen tijd om het huis te gaan bekijken, want volgens de makelaar die we hadden ingeschakeld moest er snel worden gehandeld. De foto's zien er veelbelovend uit, al moet er wel iets gebeuren om er daadwerkelijk een B&B te kunnen openen over een paar maanden. En ook moeten we nog veel regelen voor onze verhuizing, zoals ons huidige huis verkopen, alle spullen inpakken die we mee willen nemen en alle spullen verkopen die we niet kunnen gebruiken.

Ik klik het scherm van mijn telefoon uit en leg het toestel omgekeerd op tafel. Met de lange lepel roer ik door het schuim van mijn latte en neem vervolgens een slok. Vol verlangen staar ik kort naar het stukje boterkoek dat op het schoteltje voor me ligt. Ik zou het zo graag in mijn mond willen stoppen, maar dan heb ik vanochtend voor

niets die smoothie naar binnen gewerkt.

‘Ik weet dat ik de laatste tijd heel druk ben geweest met mijn werk.’ Thijs laat een stilte vallen om mij de ruimte te geven dat te bevestigen, maar ik houd wijs mijn mond voordat ik hem straks weer irriteer. ‘We hadden hele grote klussen natuurlijk, maar daarnaast was er ook nog een andere reden waarom ik het zo druk had.’ Hij neemt een slok van zijn dubbele espresso en zet het kopje dan net iets te hard terug op het schoteltje.

‘Vertel ...’ reageer ik ongeduldig. Dat hij te druk was met zijn werk hoeft hij me echt niet te vertellen. Die conclusie had ik zelf ook al getrokken.

Thijs schraapt weer zijn keel en pakt dan voor de derde keer mijn hand vast. ‘Ik was bezig met een promotie.’

Verbaasd trek ik mijn wenkbrauwen op. ‘Dat lijkt me een onhandig idee voor iemand die over anderhalve maand het bedrijf gaat verlaten?’

‘Ja, ja, dat weet ik. Maar ik kreeg de kans om COO te worden.’ Als ik stil blijf, voegt Thijs eraan toe: ‘Operationeel directeur dus.’

Al kreeg hij de functie Koning der Nederlanden aangeboden, de timing is totaal onlogisch. Over twee maanden vertrekken we voorgoed uit Utrecht en uit Nederland. Naast zijn taken voor de B&B is er echt geen ruimte meer om ook nog COO op afstand te zijn voor een stom marketingbureau. ‘Ja, dus?’ Ik besef maar al te goed dat mijn wenkbrauwen nog steeds omhoog staan en daar hoef ik vrij weinig moeite voor te doen.

‘En ik heb de promotie dus gekregen,’ gaat hij vol trots verder. ‘Je zit nu tegenover de nieuwe COO van WAM-marketing.’

Totaal in de war en met mijn wenkbrauwen inmiddels opgetrokken tot mijn haargrens, kijk ik hem aan. ‘En hoe zie je dat precies voor je?’ Mijn ogen schieten weer naar

het stukje boterkoek, maar voor de tweede keer laat ik het liggen. In plaats daarvan neem ik nog een grote slok.

‘Nou ... Eigenlijk ... Ik denk dus dat ...’ Dan blijft Thijs stil en speelt hij met het lepeltje dat op het schoteltje voor hem ligt. Ik zie nu pas dat hij het koekje wel heeft opgegeten.

‘Thijs, kom op. Geef gewoon antwoord op mijn vraag.’

Hij slaat de laatste slok van zijn dubbele espresso achterover en haalt zijn hand door zijn korte, zwarte haar. ‘Ik wil voorlopig toch in Nederland blijven, Merel.’

Thijs zei het zo zacht dat het bijna niet te horen is in het rumoerige koffiezaakje, maar toch heb ik ieder woord verstaan.

‘Wat?’ sis ik.

‘In Nederland blijven,’ zegt hij zacht. Na een korte stilte voegt hij daaraan toe: ‘En ... samen met jou ... een gezin stichten.’

Ik staar hem aan. Een gezin stichten. Zei hij dat nou echt? Waar komt dit ineens vandaan? Natuurlijk hebben we het wel eens gehad over kinderen, maar dat was altijd een plan voor in de toekomst. Voor over een paar jaar. Als het dan al zou gebeuren. Voor mij hoeft het allemaal niet zo nodig, en dat weet Thijs. Ik heb voor de komende vijf jaar hele andere plannen.

‘Ik ben daar echt klaar voor, lieverd. Een mooi kindje van ons samen. Wat zeg je daarvan?’

Ik ben met stomheid geslagen en ik voel boosheid opborrelen. We hebben samen een huis gekocht in Frankrijk en nu wil hij ineens niet meer? Alsof ik nu dan ineens zou zeggen: ‘O, ja, tuurlijk schat. We maken wel even een baby en dat huis laten we lekker zitten. De B&B was toch maar een stom idee.’ Hij weet heel goed dat ik niets liever wil dan vertrekken. Naar Frankrijk emigreren is iets wat ik al zo lang wil en sinds we dat koopcontract hebben

getekend, sta ik al met één been in het Franse heuvel-
landschap. Mooi niet dat ik hier ga blijven. Zonder twijfel
gris ik het stuk boterkoek van het schoteltje en stop het
in mijn mond.